

I ara, que algú governi

«Governar és sortir del confort, té raó Colau, però també ser generós, gens personalista i arraconar les actituds sectàries de confrontació amb altres administracions»

La constitució dels ajuntaments tanca, si més no durant uns mesos, un cicle electoral que va començar amb les eleccions espanyoles i que va seguir amb les municipals i europees. Hem viscut un dissabte amb tensió dins i fora dels plenis (<https://www.naciodigital.cat/noticia/182129/constitucio/ajuntament/barcelona/al/minut>) . La repressió contra l'independentisme, que ha rebut l'aval del PSC a més del PP i Cs i que ha tingut Quim Forn com a icona (<https://www.naciodigital.cat/noticia/182192/forn/colau/voste/estat/instrument/util/dels/poderosos/qui/tant/critica?rlc=p1>) , ha distanciat més que mai els partits i els pactes s'han convertit en material inflamable. A Barcelona, i a moltes altres ciutats del país, Tarragona o Badalona entre elles, no hi governa la llista més votada. Quan no s'han fet "pactes naturals", els ànims s'han escalfat en excés, com ara a Santa Coloma de Farners amb intervenció del president Quim Torra i la seva família, fins i tot (<https://www.naciodigital.cat/noticia/182171/torra/pressiona/impedir/pacte/entre/jxcat/psc/santa/coloma/farners>) . Tothom pot fer marrameus.

A curt termini, s'hauran d'afrontar tres focus de tensió importants. D'una banda les relacions entre Junts per Catalunya i ERC al Govern i més enllà, sotmeses a nous sotracos pels acords amb els socialistes per desallotjar la llista més votada -la dels seus socis a la Generalitat- a Figueres, Sant Cugat del Vallès, Tàrrrega o Cervera. En altres municipis, com Reus o Girona, la sang no ha arribat al riu malgrat els cants de sirena de la CUP i el PSC i a Vilanova i la Geltrú, la Seu d'Urgell o Tortosa les coses han sortit com es pretenia des de Barcelona. Les direccions nacionals dels dos partits han donat i defensat consignes clares, però en alguns casos, sempre dolorosos per qui passa a l'oposició, les anomenades dinàmiques locals, en aquest cas la necessitat de regenerar i passar pàgina a governs molt longeus o les diferències insalvables entre líders municipals, s'han imposat.

Ara es poden tirar els plats pel cap i deixar-se dur pel populisme que presenta els partits i les seves lògiques contradiccions com el gran problema dels independentistes o acordar -ja ningú dubta que és absolutament necessari- un full de ruta per avançar mentre es gestiona amb eficàcia l'autonomia. Això, sigui quina sigui la sentència del Suprem, no anirà de pressa. El mal govern, la paràlisi i la manca de lideratge només serviran, arribat el cas, per provocar que l'independentisme perdi la majoria absoluta al Parlament i l'unionisme estigui temptat de repetir la maniobra de Barcelona amb el concurs dels comuns. Si no li han vist les orelles al llop, és perquè no han volgut.

Aquests pactes que han enrrit l'ambient entre ERC i JxCat, les dues grans forces al territori, han tingut com a convidat actiu el PSC. Els socialistes, que van aconseguir un bon resultat a les municipals, surten -malgrat tot- mal parats dels pactes amb la pèrdua de Lleida, Terrassa i Tarragona i amb Sabadell com a únic consol. Hauran de decidir si opten per convertir-se en un agent de solució en la seva interlocució amb Pedro Sánchez i amb les formacions independentistes, o bé segueixen sent-ho de conflicte. Badalona serà un bon banc de proves. La tossuderia d'Àlex Pastor (<https://www.naciodigital.cat/noticia/182157/albiol/perd/alcaldia/badalona/ultim/minut/suport/guanyem/erc/al/psc>) , sumada a la política de mal menor de Badalona Valenta, la principal força d'esquerres, ha deixat l'alcaldia en mans del PSC tot i la pujada d'Albiol. El PP no en voldrà saber res i els socialistes, si volen governar la ciutat, hauran de mirar a l'independentisme i tenir una posició més oberta, també a la resta d'ajuntaments metropolitans.

El tercer focus és, lògicament, a Barcelona. Ada Colau ha prioritzat l'alcaldia (<https://www.naciodigital.cat/noticia/182184/colau/rete/alcaldia/amb/vots/psc/valls>) a ser coherent amb el seu projecte de ciutat i de país. Si la manca de coherència és cridanera a qualsevol municipi a l'hora de tancar acords o assegurar-se suports, encara ho és més a la capital. Sobretot quan, després d'admetre la derrota la nit electoral, presenta candidatura a l'espera dels vots de Manuel Valls, el candidat captat per Societat Civil Catalana, presentat per Ciutadans i pagat per l'*establishment* que, de forma enèrgica, ha dit combatre fins ara Colau.

L'alcaldessa no ho tindrà fàcil per evitar que el seu projecte es desfiguri. Pretendre impossibles, com un tripartit d'esquerres liderat per ella, val per una campanya però no per fer camí quatre anys. Governar és sortir de les zones de confort, té raó Colau, però també és ser generós, no actuar de forma personalista, i arraconar les actituds sectàries mentre es busquen acords amb altres administracions, com ara la Generalitat, que té àmplies competències socials o en habitatge. En el seu discurs d'investidura, Colau ha promès aquesta actitud. Veurem si és capaç de superar el seu particular "pecat original". Barcelona ho necessita. Segur.